

givet, eller med denne Motivering. Thi Et er dog givet, nemlig, at det er et Pengebeløb, vi bevillige, dersom vi vedtage Mindretallets Forslag, og at det vil blive anvendt til Forbedring af de fattige Skolelæreres Kaar. (N. Jensen [Marhus Amts 3die Valgkreds]: Det er et Spørgsmaal, om de blive anvendte.). Naar det erede Medlem nu siger, at det er et Spørgsmaal, om Pengene blive anvendte, saa siger jeg: saa sælde de Herrer, som først og fremmest kaldes folkelige Rigsdagsmænd, en meget streng Dom over de folkelige Autoriteter; thi man maa vel anse Kommunens Repræsentanter for en folkelig Autoritet. Og naar de Herrer anse denne Repræsentation af Kommunen for saa hjerteløs lige overfor de trængende Skolelære, at den, naar Staten efter Mindretallets Forslag og efter den høitærede Kultusministers Forklaring tilbyder $\frac{3}{4}$ af det Beløb, som Kommunerne ville anvende til Forbedring af deres fattige og trængende Skolelæreres Kaar, ikke skulde ville modtage dette Tilbud, fordi den selv har Part i den ene Hjerdedel, som skal udredes, saa er det en forskæddelig Dom, de sælde over en saadan folkefaarven Autoritet. Jeg for mit Vedkommende har mere Tillid til den end som saa. Selv om Dommen om, hvad en Kommune kan taale at udrede, kan være noget forskjellig hos de forskjellige Mænd, der have Sæde i Kommuneraadet, saa skulde det efter min Mening være en ganske mærkværdig Kommunalbestyrelse, der ikke skulde have Hjerte for at bidrage til at forbedre sine Læreres Kaar, naar der gjøres den et saadant Tilbud, at den med et saa ringe Beløb kan gjøree det. Jeg er som sagt ikke i Stand til at forstaa de Betænkelseheder, som ere reiste mod Mindretallets Forslag. Hvis Flertallets Forslag var stillet i Samklang med Regjeringen, vilde jeg ganske vist være gaaet ind derpaa, men paa den anden Side vil jeg sige, at, naar de erede Herrer, navnlig det erede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds (Kjær), pludselig ere komne til den Erkjendelse, at det var Regjeringens Skyld, hvis Skolelærerne Intet saae, da kan jeg aldeles ikke forstaa, at de Herrer se bort fra, at Regjeringen har et Standpunkt at hævede i denne Sag som i enhver anden. Og naar det utvivlsomt er saa, at man ved Flertalsforslaget, som det er stillet, vil paabyrde Statskassen ikke alene at yde hele den Hjælp, der her skal ydes til Skolelærerkanden, men ogsaa til en Mængde flere end dem, man hele Tiden har talt om, — thi det er de Trængende, man har talt om, men Flertalsforslaget vil paabyrde Statskassen at yde Hjælp til Alle; det er vist ikke noget stort Antal Lærere, der naaer op til det i Flertallets Forslag stillede Maximum — saa er det fuldkommen berettiget, naar Regjeringen siger, at, saaledes som Skolerne hidtil have været stillede, nemlig som Kommuneskoler, kan den ikke gaa ind paa, at man ved et saadant lille Vædringsforslag paa Finantsloven

aldeles forlader dette Standpunkt. Det erede Medlem for Sørg Amts 3die Valgkreds (Lauber) sagde selv, at Kjørnepunktet i Striden var, om vi skulde betragte Skolerne som Statskoler eller som Kommuneskoler; men saa spørger jeg: Naar dette er Kjørnepunktet i Striden, kan Regjeringen da finde sig i, at dette Kjørnepunkt afgjøres ved et Vædringsforslag paa Finantsloven? Jøvrigt tror jeg, at det erede Medlem skal have Banselighed ved at hævede sin Anskuelse, at dette Tilbud gives til Statskoler, og det især for de Kjøbenhavnste Skolers Vedkommende. I Flertallets Forslag staar der, at Tilslaget gives til de ved Kommuneskolerne ansatte Lærere, hvorledes kan saa det erede Medlem af Flertallet sige, at der er Tale om Statskoler? — Jeg vil gjentage, hvad enhver af de foregaaende Talere have udtalt, at det er paa Tide, at der gjøres Noget for Skolelærerne; men jeg ser ikke, at enten Flertallet eller Thinget i dets Helhed har Ret til at forbre, at hvad der gjøres, skal gjøres uden noget som helst Hensyn til Regjeringens Standpunkt. Naar Regjeringen indtager et bestemt Standpunkt til denne Sag og stiller sig velvilligt dertil, men ikke uden videre vil lade sig diktere Formen, hvorunder Hjælpen skal ydes, saa anser jeg det for min Pligt at slutte mig til Regjeringen.

Clasager: Jeg skal begynde med at sige, at de saa Ord, jeg udtalte ved Finantslovens 2den Behandling, det her foreliggende Forslag vedrørende, bleve noget misforstaaede her i Salen. Saa vidt jeg skjønner, opfattede de Fleste mine Ord, som om jeg ubevinget tiltraaede og anbefalede det Forslag, som da forelaa fra det erede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Wintner). Dette var ikke Tilfældet. Hvis erede Medlemmer i Tidenden ville gennemlese det Par Ord, jeg udtalte, ville de se, at disse ikke indeholdt en Anbefaling af det stillede Vædringsforslag, men en Anbefaling for et Lønningstillæg til Lærerne, og en saadan Anbefaling gjentager jeg her. Jeg vil tillige med flere af de erede Talere, der nu have haat Ordet, rent ud sige, at jeg vilde finde det beklageligt, hvis vi, efter den Forhandling, der er ført om denne Sag, skulde stilles, uden at der var kommet ud deraf noget direkte Udbytte for de lavest Lønnede Almue lærere her i Landet. Jeg kan ikke forstaa, at den erede Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet, der har udtalt sin Interesse for en Forbedring af Lærernes Kaar, saa bestemt, som han har gjort det, kan modsætte sig det Forslag, som nu er stillet af Finantsudvalgets Flertal. Det forekommer mig, at naar han kan gaa ind paa et rent Tilbud fra Staten til Forbedring af Lærernes Kaar, maa han ogsaa kunne finde sig tilfreds med det af Finantsudvalgets Flertal stillede Forslag. Det er fremhævet, at det væsentlig skulde være til Hjælp for bebyrdede og trængende Kommuner, at Statskassen kunde give